

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Frisch Ügyvédi Iroda (CÍME; ügyintéző: Dr. Frisch Gábor ügyvéd) által képviselt felperes neve (FELPERES CÍME; Cg.; adószáma) felperesnek -, a Dr. Muszka Sándor Ügyvédi Iroda (CÍME; ügyintéző: Dr. Muszka Sándor ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében, a Miskolci Törvényszék 2012. szeptember 3-án meghozott 13.G.40.318/2011/22. számú részítélete ellen, az alperes részéről 23. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2013. február 6. napján megtartott tárgyaláson - meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 22. sorszámon meghozott részítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 17 444 336 Ft-ot és annak 2011. február 17. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A.§-a (2) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatát.

A felperest pedig arra kötelezte, hogy az alperes 17. sorszámú beadványának A/6. jelű mellékletében felsorolt hibákat 15 nap alatt javítsa ki. Megállapította, hogy a részítéletnek ez utóbbi rendelkezése előzetesen végrehajtható.

Az elsőfokú bíróság az alperes árleszállítás megfizetése iránt előterjesztett viszontkeresetét elutasította és ugyancsak elutasította a felperes előzetes végrehajthatóság megállapítására irányuló kérelmét.

A részítélet indokolásában megállapított - a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns - tényállás szerint az alperes 2008. májusában **PROJEKT NEVE** elnevezésű pályázatot nyújtott be az . . . Program keretében, amely pályázatában az **LÉTESÍTMÉNY ELNEVEZÉSE** területén található 7 db faháznak az I. osztályú üdülőházakká történő átépítését tűzte ki célul.

A pályázat elfogadásra került, az abban megjelölt célok megvalósításához pedig az alperes 46 648 058 Ft vissza nem térítendő támogatásban részesült.

A támogatási szerződésben meghatározott bontási és építési munkák kivitelezőjének kiválasztására az alperes közbeszerzési eljárást írt ki, amelynek nyertese a felperes és a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 1** részvételével megalakult **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** lett.

2009. december 1-jén az alperes mint megrendelő és a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** mint vállalkozó között vállalkozási szerződés jött létre, amelyben a **GAZDÁLKODÓ**

SZERVEZET 2 arra vállalt kötelezettséget, hogy a közbeszerzési eljárás során tett ajánlatában, valamint a részére átadott műszaki tervekben és egyéb dokumentációban foglalt műszaki tartalommal elvégzi a **LÉTESÍTMÉNY ELNEVEZÉSE** területén található 7 db fából készült üdülőház bontását, az új alapok elkészítését, a közműellátás kialakítását és bekötését, valamint 1 db hőközpontról távfűtéssel ellátott 7 db új rönkfa üdülőház megépítését, azokba a belső épületgépészeti berendezések beszerelését és az építési-szerelési tevékenységek teljes körű kivitelezését.

A szerződésben a felek a teljesítés határidejét 2010. július hó 30. napjában, a vállalkozói díjat pedig 148 368 758 Ft + áfa összegű átalányárban határozták meg, amelyet a vállalkozó a teljesítés üteméhez igazodóan 4 db részszámlában és egy végszámlában volt jogosult érvényesíteni.

A megjelölt tartalommal létrejött vállalkozási szerződést a szerződő felek két alkalommal módosították.

A 2009. december 14-i módosításban a szerződő felek abban állapodtak meg, hogy az eredetileg tervezett 7 db új rönkfaház helyett csupán 6 db készül el, amelyre tekintettel az eredeti szerződésben kikötött vállalkozói díjat 125 401 766 Ft + áfa összegre csökkentették.

A szerződés második módosítására 2010. július 12-én került sor, amikor a teljesítés végső határidejét 2010. szeptember 30-ban jelölték meg és ehhez igazodóan módosították az egyes részszámlák kiállításának időpontjait is.

A kivitelezést végző **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** a munkavégzést 2009. december 1-jén megkezdte. A kivitelezés során 4 db részszámla kiállítására került sor, amelyeket az alperes

- részben késedelmesen - kiegyenlített.

2010. október 18-án a vállalkozó a munkát készre jelentette, azonban az elkészült munkák műszaki-átvételére ekkor nem került sor, mivel a felek között vitássá vált, hogy a vállalkozó teljesítése megfelel-e a szerződésben foglaltaknak.

Ezt követően a szerződő felek több helyszíni bejárást tartottak, a vállalkozó pedig több alkalommal végzett javításokat.

Mindezek eredményeként az alperes műszaki ellenőre 2011. február 2-án aláírta a vállalkozó teljesítési igazolását és kijelentette, hogy a vállalkozó jogosulttá vált a 17 444 336 Ft + áfa összegű végszámla benyújtására.

A teljesítési igazolás alapján a felperes a végszámláját kiállította és megküldte az alperesnek, az alperes azonban a számlát kiegyenlítetlenül visszaküldte a felperesnek.

A felperes a jelen perben előterjesztett keresetében egyrészt a végszámlájában érvényesített 17 444 336 Ft és járulékai, másrészt az 1. és 2. számú részszámlái késedelmes kiegyenlítése miatt felmerült, összesen 922 215 Ft késedelmi kamatnak a megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes egyrészt a felperes teljes keresetének az elutasítását kérte, másrészt viszontkeresetet terjesztett elő a felperessel szemben, amelyben árleszállítás jogcímén 32 716 370 Ft és járulékai, késedelmi kötbér címén pedig további 3 875 000 Ft és járulékai

megfizetésére kérte a felperest kötelezni. Kérte továbbá, hogy a bíróság a 17. sorszámú beadványa A/6. jelű mellékletében felsorolt hibáknak a kijavítására is kötelezze a felperest. A viszontkereseti kérelme indokaként az alperes arra hivatkozott, hogy a felperes a szerződést hibásan teljesítette, mivel az elkészült rönkházak nem felelnek meg a 7/2006. (V.24.) TNM rendeletben (a továbbiakban: Rendelet) előírt hőtechnikai követelményeknek, ezáltal azokban szobahőmérséklet mellett hőérzeti problémák és páralecsapódási (penészesedési) jelenségek tapasztalhatók.

Arra hivatkozással, hogy a fenti hiba nem javítható, az alperes árleszállítás címén a vállalkozói díj 40%-ának megfelelő összegű követelést (50 160 706 Ft) érvényesített a felperessel szemben akként, hogy a felperes által kiállított végszámla erejéig a saját követelését beszámította a felperes követelésébe és csupán az ezen felüli rész megfizetésére kérte viszontkeresetében a felperest kötelezni.

A késedelmi kötbér iránti követelését az alperes arra alapította, hogy a felperes a módosított szerződésben megállapított 2010. szeptember 30-i teljesítési határidő helyett csupán 2011. február 2-án teljesített, ezért a késedelem 125 napjára köteles részére napi 31 000 Ft késedelmi kötbért fizetni a közöttük létrejött szerződés VIII/1. pontjában foglaltak alapján.

A felperes az alperes viszontkeresetének a 17. sorszámú beadvány A/6. jelű mellékletében megjelölt hibák kijavítására irányuló részét elismerte, ezt meghaladóan azonban a viszontkereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a vállalkozási szerződést hibásan teljesítette és azt is, hogy a teljesítéssel neki felróható okból késedelembe esett.

Az elsőfokú bíróság a felperes vállalkozói díj iránti keresete, valamint az alperes árleszállítás és kijavítás iránti viszontkeresete tekintetében a per tárgyalását az ezen felüli kereseti- és viszontkereseti kérelmekről elkülönítette és azokat a Pp. 213.§-ának (2) bekezdése alapján részítélettel bírálta el.

Ennek eredményeként pedig a felperes részítélettel elbírált keresetét alaposnak, az alperes részítélettel elbírált viszontkeresetét pedig túlnyomó részében alaptalannak találta.

A részítélettel elbírált kereseti- és viszontkereseti kérelmek kapcsán az elsőfokú bíróság mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a felperes a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** és az alperes között létrejött vállalkozási szerződésre alapítottan jogosult volt-e a saját nevében igényt érvényesíteni.

Ezzel összefüggésben pedig azt állapította meg, hogy bár a perben szereplő vállalkozási szerződés - nem vitásan - a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** és az alperes között jött létre, az önálló jogi személyiséggel nem rendelkező **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** helyett a felperes - mint a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** tagja - jogszerűen érvényesíthette a vállalkozói díj iránti követelését az alperessel szemben, az alperes pedig ugyancsak jogszerűen érvényesíthette a szerződésből fakadó különböző igényeit a felperessel szemben.

A felperes vállalkozói díj iránti követelése kapcsán az elsőfokú bíróság megállapította, hogy annak jogalapját és összegét az adott esetben az alperes részéről nem vitatottnak kellett tekinteni, figyelemmel arra, hogy annak erejéig az alperes beszámítási kifogást terjesztett

elő a perben, amivel a felperesnek ezt a követelését a saját követelésének kioltására alkalmas igénynek ismerte el.

Figyelemmel továbbá arra, hogy az alperes kijavítás iránti viszontkereseti kérelmét a felperes ugyancsak elismerte, az elsőfokú bíróság érdemben kizárólag az alperes árleszállítás iránti igényét vizsgálta és azt megalapozatlannak találta.

Az alperes részéről felhívott Rendelet 1.§-a (2) bekezdésének d) pontjában foglaltakra hivatkozással megállapította, hogy a Rendelet hatálya a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** és az alperes között létrejött vállalkozási szerződésre nem terjedt ki, ezáltal a szerződés tárgyát képező rönkházaknak nem kellett megfelelniük a Rendeletben előírt hőtechnikai követelményeknek.

Ennek következtében pedig alaptalanul hivatkozott az alperes az árleszállítás iránti igénye ténybeli alapjaként arra, hogy a megépített rönkházak a Rendeletben meghatározott hőtechnikai követelményeket nem elégítik ki.

Alaptalannak találta az elsőfokú bíróság az alperesnek azt az állítását is, amely szerint a teljesítés azért volt hibás, mert a rönkházak hőszigetelő képessége nem felelt meg a szerződésben meghatározott követelményeknek.

Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a felek között nem volt vita tekintetben, hogy az alperes 20-24 cm átmérőjű rönkfából készült faházak kivitelezésére adott megrendelést, továbbá, hogy már a közbeszerzési eljárás tárgyát is ilyen átmérőjű rönkfából készült faházak képezték. Ezért a felperes azzal, hogy a faházakat a nem vitásan gyenge hőszigetelő képességű 20-24 cm átmérőjű rönkfából építette meg, szerződésszegést nem követelt el.

Az alperes ugyanakkor nem bizonyította a per során, hogy a vállalkozási szerződésben a rönkházak hőszigetelő képességét illetően a 20-24 cm átmérőjű rönkfák hőszigetelő képességét meghaladó, speciális követelményeket írt volna elő, amelynek hiányában az alperes a felperes hibás teljesítésének ténybeli alapjaként alaptalanul hivatkozott arra, hogy a teljesítés nem felelt meg a szerződésben foglaltaknak.

Kiemelte, hogy erre vonatkozó alperesi tényállítás hiányában a bíróságnak nem kellett állást foglalnia abban a kérdésben, hogy a felperesnek állt-e fenn tájékoztatási kötelezettsége az alperes felé a 20-24 cm átmérőjű rönkfából készült faházak hőszigetelő képességét illetően, s ha igen, ennek a felperes eleget tett-e.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperes árleszállítás iránti igényét alaptalannak találta és az alperest a felperes végszámlájában érvényesített vállalkozói díjnak a megfizetésére kötelezte.

A felperes elismerése alapján ugyanakkor az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta az alperes kijavításra irányuló viszontkereseti kérelmét, amelyre tekintettel a felperest az alperes kérelmének megfelelően kötelezte az általa megjelölt hibák kijavítására.

Az elsőfokú bíróság részítele ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság a felperes részítélettel elbírált keresetét utasítsa el, a viszontkeresetének pedig adjon helyt.

A másodlagos fellebbezési kérelmében az alperes az elsőfokú bíróság részítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Előadta, hogy a felperes az eljárás során nem csatolta az iratokhoz a per tárgyát képező vállalkozási szerződés mellékleteit, ezáltal pedig - álláspontja szerint - nem igazolta a követelése alapjául szolgáló szerződés tartalmát.

Az alperes állítása szerint a felperes nem igazolta a per során a szerződés hibátlan és határidőben történt teljesítését sem, mivel annak igazolására egy olyan okiratot csatolt, amelyet az alperes képviselője nem írt alá. Ezzel összefüggésben hangsúlyozta, hogy a műszaki ellenőr az alperes képviseletére nem volt jogosult, ezért az általa aláírt teljesítési igazolás nem volt alkalmas a felperesi teljesítés igazolására.

Az alperes véleménye szerint az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a részítélete indokolásában, hogy a beszámítási kifogás előterjesztésével az alperes elismerte a felperes vállalkozói díj iránti követelésének jogalapját és összegét.

Ezzel összefüggésben állította, hogy a beszámítási kifogás előterjesztésére a felperesi követelés vitatásával párhuzamosan került sor, a viszontkeresetét pedig azért a felperesi követeléssel csökkentett összegben terjesztette elő, mert ellenkező esetben „több millió forintos perköltséget kockáztatott volna”.

Az alperes a fellebbezésében is fenntartotta azt az állítását, hogy a Rendelet hatálya kiterjedt a perben szereplő vállalkozási szerződésre, ezért a felperes hibásan teljesített azzal, hogy az általa megépített rönkházak hőszigetelő képessége nem felel meg a Rendeletben előírtaknak.

Hangsúlyozta, hogy az alperes célja olyan szálláshelyek kialakítása volt, amelyek megfelelnek a jogszabályi, korszerűségi követelményeknek, ennek megfelelően a peres felek szerződése sem irányulhatott gazdaságtalanul működtethető, a korszerű hőtechnikai követelményeknek meg nem felelő rönkházak építésére.

Kiemelte, hogy az általa beszerzett szakértői véleményben a szakértő semmilyen jelentőséget nem tulajdonított annak, hogy az épületek védett természeti területen találhatók és a Rendelet alkalmazhatóságát attól tette függővé, hogy a felek szerződése 50 m²-nél nagyobb alapterületű épületek kivitelezésére vonatkozott-e, vagy sem.

Arra tekintettel pedig, hogy a per során a felperes nem vitatta, hogy 50 m²-t meghaladó alapterületű épületek létrehozását vállalta, a Rendelet hatálya kiterjedt a perben szereplő vállalkozási szerződésre.

Mindemellett hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra is, hogy az iratokhoz csatolt szakvélemény szerint, amennyiben a Rendelet hatálya a perben szereplő vállalkozási szerződésre nem terjed ki, akkor az összehasonlítás alapját „a korszerűség” képezi és ebben az esetben mintegy 15-20%-os értékcsökkenés vehető figyelembe.

Az alperes állítása szerint a korszerűség körében a számú szabvány rendelkezéseit kell alkalmazni, amely alapján az árleszállítás iránti igénye 20%-os mértékben akkor is megalapozott, ha a Rendelet hatálya valóban nem terjed ki a felek között létrejött vállalkozási szerződésre.

Kifogásolta az alperes a fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta „a viszontkeresetére vonatkozó bizonyítási teherről”, amivel megsértette a Pp. 3.§-a (3) bekezdésében előírt kötelezettségét.

A másodfokú tárgyaláson pedig a fellebbezésében foglaltakat kiegészítette azzal, hogy a felperesnek mint megfelelő szakismerettel rendelkező cégnek kötelessége lett volna őt tájékoztatni a 20-24 cm átmérőjű rönkfából készített faházak gyenge hőszigetelő képességéről, amelynek elmulasztásával a felperes szerződésszegést követett el.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében „az alperes fellebbezésének elutasítását” és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte, amelyet 686 108 Ft + áfa összegben jelölt meg.

Előadta, hogy a keresetleveléhez mellékelte a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2** és az alperes között létrejött vállalkozási szerződést, amely szerződés létrejöttét, illetőleg tartalmát az alperes az eljárás során nem tette vitássá. Alperesi vitatás hiányában pedig a szerződés tartalmának további bizonyítása szükségtelen volt.

A teljesítés megtörténtét vitató alperesi nyilatkozatra tekintettel előadta, hogy a teljesítési igazolást aláíró műszaki ellenőr az alperes teljesítési segédje volt, emellett pedig a teljesítés tényét igazolta az iratokhoz csatolt használatbavételi engedély, valamint az alperes által felkért szakértő által készített szakértői vélemény is.

A felperes véleménye szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a beszámítással az alperes lényegében elismerte a felperes vállalkozói díj iránti követelését, továbbá, hogy az alperes által hivatkozott Rendelet hatálya a per tárgyát képező vállalkozási szerződésre nem terjedt ki.

Előadta továbbá, hogy a 2012. júniusában megtartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság a feleket részletesen tájékoztatta, illetve kioktatta a bizonyításra szoruló tényekről, valamint a bizonyítási teherről, ezért a tájékoztatás hiányára az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott.

Az ítéletábra megállapította, hogy a peres felek nem nyújtottak be a fellebbezést a részítéletnek az alperes 17. sorszámú beadványának A/6. jelű mellékletében felsorolt hibák kijavítására kötelező és a felperesnek az előzetes végrehajthatóság megállapítására irányuló kérelmét elutasító részei ellen, ezért ezek a rendelkezések a Pp. 228.§-a (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedtek. Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a peres felek előadásainak, a csatolt okirati bizonyítékok adatainak egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes és a Pp. 206.§-a (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történt értékelése alapján állapította meg, hogy a felperes az alperessel kötött vállalkozási szerződésben foglalt kötelezettségeit igazoltan teljesítette, a teljesítése pedig nem minősült hibásnak.

Alaptalan az alperesnek az a fellebbezési érvelése, hogy a felperes nem bizonyította a követelése alapjául szolgáló szerződés tartalmát. A szerződés tartalmának a felperes által

előadottakon túl további, részletesebb bizonyítására abban az esetben lett volna szükség, ha az alperes konkrétan megjelöli azokat a szerződési rendelkezéseket, amelyeket - állítása szerint - a felperes megszegett és a felperes ezek fennálltát, illetve tartalmát vitatta volna. A jelen esetben azonban a szerződés eltérő tartalmára vonatkozó tényállítást az alperes nem tett, ezért annak további vizsgálatát az elsőfokú bíróság jogszerűen mellőzte.

A végszámla alapjául szolgáló teljesítési igazolással összefüggésben az alperes arra hivatkozott, hogy azt a képviselője nem írta alá, az igazolást aláíró - egyébként általa megbízott - műszaki ellenőr pedig a képviselőjére nem volt jogosult. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a teljesítés megtörtént, amit az is igazolt, hogy az alperes a teljesítés hibás és késedelmes volta miatt kívánt beszámítással élni. Olyan tényállítást pedig az alperes nem adott elő, amely a hiányos (el nem végzett) teljesítésre utalt volna, a teljesítési igazolás kiadásának megtagadása pedig önmagában nem tette alaptalanná a felperes kereseti követelésének érvényesíthetőségét.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy az alperes a per kezdetén valóban azzal védekezett, hogy a felperes nem igazolta a hibátlan és határidőben történt teljesítést, utóbb azonban a 11. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldalának harmadik bekezdésében akként pontosította az ellenkérelmét, hogy beszámítási kifogást terjeszt elő a felperes keresetének erejéig és erre tekintettel kéri a kereset elutasítását. A 18. sorszámú vizontkeresetében már csak a felperesi követelés beszámításával csökkentett árleszállítás megfizetésére kérte kötelezni a felperest, ami nemcsak a kereseti követelésnek, hanem a teljesítés megtörténtének az elismerését is jelentette. A 22. sorszámú jegyzőkönyv negyedik bekezdésében az alperes jogi képviselője pedig már akként nyilatkozott, hogy nem vitatja, hogy a felperesnek nem került megfizetésre a vállalkozói díj és a kereset elutasítását azért kérte, mert az a beszámítás folytán megszűnt.

A hibás teljesítéssel összefüggésben is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adott esetben a Rendelet nem volt alkalmazható, mert a Rendelet 1.§-a (2) bekezdésének d) pontja alapján az adott kivitelezés nem tartozott annak hatálya alá. Ebből a szempontból pedig nem a házak alapterületének volt jelentősége, hanem annak, hogy védett természeti területen létesített építményrésznek minősültek a rönkházak.

Amennyiben az alperes lényeges kérdésnek minősítette, hogy a házak feleljenek meg a Rendelet előírásainak, akkor a Ptk. 205.§-ának (2) bekezdése szerint ebben kellett volna megállapodnia a felperessel.

Az épületek elvárható rendeltetésével és a korszerűségi követelménnyel összefüggésben felhívott számú ágazati szabvány ugyan a szerződés teljesítésének idején hatályban volt (egyébként azt 2012. január 15-én visszavonták), azonban „A nemzeti szabványosításról” szóló 1995. évi XXVIII. törvény (a továbbiakban: Törvény) módosításáról rendelkező 2001. évi CXII. törvény indokolása szerint a szabványok kötelező jellegének megszüntetése a 2283/2001. (X.5.) Kormányhatározattal megtörtént és a Törvény 6.§-ának (1) bekezdése szerint a nemzeti szabvány (amely a Törvény 5.§-a értelmében a megjelölt szabvány is) alkalmazása önkéntes lett. Emiatt az alperesnek amennyiben azt kívánta, hogy a felperes a szabványnak megfelelően végezze el a munkálatokat, a szerződésben utalnia kellett volna annak előírásaira, illetve azt a szerződés részévé kellett volna tennie.

A korszerűség követelménye az alperes megfogalmazásában értelmezhetetlen és a kereset elbírálása szempontjából közömbös volt. Akkor lett volna annak jelentősége, ha az alperes erre, mint a szerződés részét képező olyan kikötésre hivatkozott volna, amelynek következtében a felperesnek a hivatkozott szabványbeli paraméterekkel rendelkező faházat kellett volna készíteni. A felperes által a szerződés tartalmára a keresetlevelében tett tényállításokat azonban az alperes nem cáfolta, azokat nem egészítette ki és a fellebbezésében sem jelölte meg, hogy milyen további - az ügy eldöntése szempontjából lényeges - kikötéseket tartalmazott a felek szerződése. Az általa nem bizonyított - meg sem jelölt - szerződési kikötések be nem tartására pedig az alperes alappal nem hivatkozhatott.

Alaptalan volt az alperes kifogása a bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatás hiánya miatt is. Az elsőfokú bíróság a 11. sorszámú jegyzőkönyv 4. és 5. oldalán a Pp. 3.§-a (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően részletesen tájékoztatta az alperest, aki ezt követően döntött akként, hogy nem kér további szakértői bizonyítást a már beszerzett és általa csatolt szakértői véleményen kívül. Ezzel összefüggésben az ítélet tábla kiemeli, hogy a bíróságot nem terheli újabb tájékoztatás, amennyiben úgy ítéli meg, hogy a bizonyítékok a peres fél állításának igazolására nem elegendőek. Az a tény, hogy az adott esetben az alperes a bíróság tájékoztatása után terjesztette elő a viszontkeresetét, nem jelentette azt, hogy az elsőfokú bíróságnak újabb kötelezettsége keletkezett volna a tájékoztatásra, hiszen a bizonyítandó tények köre, illetve a bizonyítási teher nem változott. (Az alperes ugyanúgy árleszállításra tartott igényt, részben beszámításként, részben viszontkeresetként.)

Az alperesnek a másodfokú tárgyaláson tett, a felperesi tájékoztatási kötelezettség elmulasztására vonatkozó előadásával összefüggésben az ítélet tábla megállapította, hogy az olyan új - az elsőfokú eljárásban elő nem adott - tényállításnak minősült, amelynek érdemi vizsgálatára a jelen másodfokú eljárásban nem kerülhetett sor, figyelemmel a Pp. 235.§-ának (1) bekezdésében foglalt korlátozó rendelkezésre.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett rendelkezéseit pedig a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a részítéletében nem határozott a perköltségről, ezért arról az ítélet tábla sem döntött, figyelemmel a 4/2009. (XII.14.) PK véleményben foglaltakra. Annak érdekében azonban, hogy az alsóbb fokú bíróság az eljárást véglegesen befejező határozatában teljes körűen rendelkezni tudjon a perköltségről - a PK vélemény I.1. pontjának utolsó bekezdésében foglaltaknak megfelelően - az ítélet tábla megállapítja, hogy a jelen másodfokú eljárással összefüggésben a felperesnek - ügyvédi munkadíj címén - 500 000 Ft + áfa perköltsége merült fel. (Az ügyvédi munkadíj összegét az ítélet tábla „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (1) bekezdése, (2) bekezdésének b) pontja, (5) és (6) bekezdései, valamint 4/A.§ (1) bekezdése alapján határozta meg.)

A pereszes alperesnek „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§-a (1) bekezdésének c) pontjában megállapított teljes személyes illetékmentességére figyelemmel az ítélet a feljegyzett fellebbezési illeték vonatkozásában megállapította, hogy azt az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése folytán irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2013. február 6.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró,
Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-